

D ů v o d y :

Jde o exekuci k vydobytí příspěvků pro německou evangelickou farní obec a je především (§§ 54 čís. 1, 55 ex. ř.) otázkou, zdali obec je oprávněna přímo sama o navrhovanou exekuci u soudu zakročiti. Podle § 10 cís. patentu ze dne 8. dubna 1861 čís. 41 ř. z., který byl čl. III uvoz. zák. k ex. ř. zachován v platnosti a na němž také církevním zřízením německé evangelické církve v Čechách, na Moravě a ve Slezsku vyhlášeným ve sbírce zákonů a nařízení z roku 1924 čís. 209 nebylo (§ 6) nic změněno, může se k vydobytí příspěvků stanovených evangelickou farní obcí pro její účely býti dovoláváno ochrany a přispění státních úřadů. Státním úřadem míněn tu, jak vychází z druhé věty § 10 uvedeného cís. patentu příslušný úřad politický. Z toho plyne, že německá evangelická farní obec (její představenstvo) může se o soudní pomoc, pokud se týče o soudní exekuci ucházeti jen prostřednictvím politického úřadu, nikoli bezprostředně sama, a rekursní soud, zamítnuv návrh na exekuci přímo farní obcí podaný, i když tak učinil z jiných důvodů, jimiž se netřeba zabývat, nepochybil (srovnej rozhodnutí ze dne 12. listopadu 1895 čís. 13394 sb. mín. čís. 113, čís. 11024 sb. n. s.). Na věci nic nemění, že předložený výkaz dobývaných nedoplatků je opatřen doložkou vykonatelnosti od okresního úřadu, ježto ona doložka oprávnění farní obce k bezprostřednímu zakročení u soudu o sobě neobsahuje a farní obec onou doložkou uvedeného oprávnění nenabyla.

Čís. 13182.

Vymáhající věřitel a věřitel, přistoupivší k dražebnímu řízení, má nárok na hotové zaplacení vymáhané pohledávky bez rozdílu, zda před dražbou učinil prohlášení ve příčině hotového zaplacení čili nic.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1934, R I 1299/33.)

Spořitelně v L. byla usnesením ze dne 17. června 1931 k vydobytí peněžitých pohledávek, zajištěných knihovně na nemovitosti vl. čís. 29, povolena vnucená dražba této nemovitosti přístupem k dražebnímu řízení, zahájenému již ve prospěch firmy B. Rozvrhuje nejvyšší podání za vydraženou nemovitost uvedl p r v ý s o u d v rozvrhovém usnesení, že jistiny pohledávek spořitelny v L. přejímá vydražitel započtením na nejvyšší podání za současného zproštění dosavadního dlužníka a uvedl v tomto směru v d ů v o d e c h: Spořitelna v L. neprohlásila ve lhůtě osmi dnů před dražebním rokem, že žádá hotové zaplacení svých pohledávek, pročež soud musil míti za to, že jest s převzetím dluhů vydražitelem srozuměna. K pozdější žádosti o hotové zaplacení při rozvrhovém roku nelze proto hleděti, poněvadž vydražitel nesouhlasí. R e k u r s n í s o u d přikázal spořitelně v L. jistiny k hotovému zaplacení.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Spořitelně v L. byla k vydobytí jejich pohledávek zajištěných knihovně na nemovitosti vl. č. 29, povolena vnucená dražba této nemovitosti přístupem k dražebnímu řízení u téhož soudu ve prospěch firmy B. již zahájenému. Spořitelna je tedy v y m á h a j í c í s t r a n o u. Vymáhajících věřitelů netýká se výzva podle § 171, druhý odstavec, ex. ř., jelikož v návrhu na vnucenou dražbu k vydobytí vykonatelné pohledávky jest i žádost o hotové zaplacení, a proto má vymáhající věřitel nárok na hotové zaplacení vymáhané pohledávky bez rozdílu, zda před dražbou učinil prohlášení ve příčině hotového zaplacení čili nic (sr. také Neumann-Lichtblau, Komentář k exekučnímu řádu 1928, str. 599, 602). Jelikož spořitelna v L. již s tohoto hlediska právem se mohla domáhati hotového zaplacení svých pohledávek, pokud se týče jejich zbytků i s příslušenstvím, není dovolací rekurs opodstatněn, a nebylo třeba se ještě zabývatí dalšími vývody rekurentovými.

Čís. 13183.

Nejde jen o porušení formálního předpisu zhojitelné opomenutím výtky podle § 196 c. ř. s., nýbrž o vadu, která se týkala bezprostředně obsahového (věcného) úkolu procesního řízení, nepodal-li znalec ohledně některých věcí vlastní svůj posudek, nýbrž odvolal se na posudek odborníků, kteří nebyli soudem ustanoveni za znalce, nýbrž které si sám přibral.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1934, Rv I 539/32.)

Žalobu o zaplacení 25.000 Kč procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud vyhověl odvolání žalobcovu potud, že zamítl žalobu jen pro tentokráte.

Nejvyšší soud k žalobcovu dovolání zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y :

Žalobce vytýkal v odvolání a vytýká i v dovolání jako vadnost řízení, že oba soudy vzaly za podklad rozhodnutí znalecký posudek Karla M-a, jakkoli nemohl podati posudek podle svých vlastních odborných znalostí, nýbrž musil se obrátiti na osoby soukromé (Josefa H-a a firmu R.), podle jejichž posudku pak teprve upravil svůj vlastní posudek. Odvolací soud nepokládal výtku tu za odůvodněnou, poněvadž žalobce zastoupený právním zástupcem, byl přítomen, když znalec posudek podával, a neučinil proti němu ani výtku podle § 196 c. ř. s., ani nenavrh, aby byli přibráni znalci jiní, ačkoli věděl, že si znalec M. dal některé věci odhadnouti jinými odborníky, a dovolává se jejich posudku. Nelze souhlasiti s odvolacím soudem, že šlo o porušení předpisu o řízení,